

31 Οκτωβρίου 2012

Έγγραφο θέσης σχετικά με το σχέδιο απόφασης της ΕΕΤΤ ΑΡ: 667/038, για τη υιοθέτηση της “Τρίτης Ευρωπαϊκής Οδηγίας για την παροχή ταχυδρομικών Υπηρεσιών”¹ στο Ελληνικό Δίκαιο.

1. Κατάθεση σχολίων σε σχέση με την απόφαση της ΕΕΤΤ 667/038, για Δημόσια διαβούλευση σχετικά με την κατάρτιση του κανονισμού για την “Ρύθμιση των όρων παροχής υπηρεσιών υπό καθεστώς γενικής αδειάς”

Κυρίες και Κύριοι,

Εκτιμούμε την ευκαιρία να συμμετάσχουμε σε αυτή τη δημόσια διαβούλευση και θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή σας σε κάποια συγκεκριμένα θέματα, τα οποία πιστεύουμε ότι θα απαιτήσουν περαιτέρω εξέταση και πιθανώς προσαρμογές.

Θα θέλαμε ιδιαίτερα να αναφερθούμε στα εξής:

- Το άρθρο 9 (1) της Ευρωπαϊκής Οδηγίας, στο οποίο αναφέρεται ότι ‘για τις υπηρεσίες που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της καθολικής υπηρεσίας, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να καθιερώσουν γενικές άδειες στο βαθμό που είναι αναγκαία η συμμόρφωση των παρόχων σε βασικές απαιτήσεις’. Σύμφωνα με το παραπάνω ακόμα και η εφαρμογή συγκεκριμένης νομοθεσίας περί γενικών αδειών δεν είναι υποχρεωτική.
- Σύμφωνα με το άρθρο 2 της Ευρωπαϊκής οδηγίας, οι βασικές απαιτήσεις αφορούν μόνο στην εμπιστευτικότητα της αλληλογραφίας, την ασφάλεια, τον σεβασμό των όρων και προϋποθέσεων της απασχόλησης, την κοινωνική ασφάλιση, την προστασία των προσωπικών δεδομένων των καταναλωτών, και την προστασία του περιβάλλοντος.
- Το Σχέδιο απόφασης αρ. 667/038, θέτει ένα αρκετά μεγάλο αριθμό απαιτήσεων για την παροχή υπηρεσιών ταχυμεταφορών υπό καθεστώς γενικής αδειάς οι οποίες θεωρούμε ότι είναι υπερβολικές δεδομένου ότι οι υπηρεσίες αυτές δεν είναι συγκρίσιμες με τις υπηρεσίες υπό καθεστώς άδειας καθολικής υπηρεσίας. Η επιβολή τέτοιων απαιτήσεων θεωρούμε ότι δεν βρίσκεται στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός μοντέρνου και αποτελεσματικού ρυθμιστικού περιβάλλοντος.

Πρίν παραθέσουμε πιο συγκεκριμένα σημεία σε σχέση με τα ανωτέρω, θα θέλαμε να τονίσουμε πως η άποψη μας βασίστηκε σε προηγούμενη ενδελεχή ανάλυση της Ευρωπαϊκής νομοθεσίας σχετικά με την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών¹. Τα σημεία στα οποία θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή σας είναι τα εξής:

¹ 2008/6/CE οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ης Φεβρουαρίου 2008 για την τροποποίηση της οδηγίας 97/67/ΕΚ σχετικά με την πλήρη υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, ΕΕ L 52/4, 27.02.2008

Άρθρο 1

παρ. 2 (α) ii: Οι απαιτήσεις για την έκδοση και εκτύπωση δελτίων παραλαβής και παράδοσης δεν είναι σύμφωνες με τα διεθνή πρότυπα τα οποία υιοθετούνται από τον κλάδο διεθνώς. Ειδικά σε ότι αφορά στην πλευρά του παραλήπτη η φορτωτική η οποία συνοδεύει την αποστολή, χρησιμεύει σαν αποδεικτικό παράδοσης, ενώ ο ίδιος υπογράφει για την παραλαβή σε ηλεκτρονική συσκευή η οποία δεν διαθέτει την τεχνική δυνατότητα εκτύπωσης αποδεικτικού. Ένα επιπλέον αποδεικτικό παραλαβής θα δημιουργούσε μη αναγκαία και επιβαρυντική για το περιβάλλον εκτύπωση εγγράφων η οποία δεν θα προσέθετε σημαντική αξία στον παραλήπτη. Για τους παραπάνω λόγους θα προτείναμε την αντικατάσταση του όρου αποδεικτικό παράδοσης και παραλαβής με τον όρο εξατομικευμένη φορτωτική.

Άρθρο 10

παρ. 11 α): Οι προϋποθέσεις-απαιτήσεις που τίθενται δεν είναι σύμφωνες με τα πρότυπα που έχουν υιοθετηθεί από τον κλάδο σύμφωνα με τα οποία οι φορτωτικές αποτελούν διεθνώς ομογενοποιημένα έγγραφα με συγκεκριμένα στοιχεία. Ένας χρήστης (αποστολέας) που βρίσκεται στο εξωτερικό θα πρέπει να είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει μία φορτωτική χωρίς να πρέπει να έχει στην διάθεσή του διαφορετικές μορφές ανά χώρα προορισμού αφού κάτι τέτοιο θα αποτελούσε επιπρόσθετο γραφειοκρατικό εμπόδιο για τον αποστολέα και θα απαιτούσε όλες οι εταιρείες να υιοθετήσουν συγκεκριμένο τύπο φορτωτικής μόνο για την Ελλάδα. Για τους λόγους αυτούς προτείνουμε να αντικατασταθεί η συγκεκριμένη διάταξη ή να προστεθεί ότι σαν εναλλακτική οι χρήστες θα μπορούν να έχουν πρόσβαση στις συγκεκριμένες πληροφορίες μέσω διαδικτύου.

παρ. 17: Η υποχρεωτική αναγραφή της ένδειξης" Γενική Άδεια Ταχυδρομικών Υπηρεσιών, ΕΕΤΤ, ΑΜ: 00-000" σε Διαφημίσεις και άλλο παρόμοιο υλικό δεν είναι σύμφωνη με τις διεθνείς πρακτικές. Οι κάτοχοι άδειας θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα να χρησιμοποιούν την ένδειξη ως απόδειξη παροχής υψηλού επιπέδου υπηρεσιών, ωστόσο οι εταιρείες που αποφασίζουν να ανταγωνιστούν χωρίς την συγκεκριμένη ένδειξη δεν θα πρέπει να αποκλείονται. Επιπρόσθετα το άρθρο 9 της Ευρωπαϊκής οδηγίας ζητά από τα κράτη-μέλη να μην επιβάλλουν συνθήκες λειτουργίας άλλες από αυτές που απαιτούνται ώστε να εκπληρώνονται οι απαιτήσεις της σχετικής Ευρωπαϊκής Οδηγίας. Για τον λόγο αυτό θεωρούμε ότι η διάταξη περί υποχρεωτικής χρήσης είναι υπερβολική.

Άρθρο 12

παρ. 1.: Οι φορείς παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών καλούνται να πληρώσουν τέλη τα οποία καθορίζονται ως ποσοστό επί των ετήσιων ακαθάριστων εσόδων τους.

Η πληρωμή τελών-εξ αυτού του γεγονότος-αποκτά τον χαρακτήρα ενός είδους φόρου εισοδήματος σε σχέση με την παροχή υπηρεσιών ταχυμεταφοράς. Αντιθέτως με τα παραπάνω, το Άρθρο 22 της Ευρωπαϊκής Οδηγίας ξεκαθαρίζει ότι ο ρόλος και οι αρμοδιότητες της Ρυθμιστικής Αρχής κάθε χώρας πρέπει να επικεντρώνονται στην διαφύλαξη της Καθολικής Υπηρεσίας. Ρυθμιστικές απαιτήσεις και ενέργειες εκτός των ορίων της Καθολικής Υπηρεσίας πρέπει να ακολουθούν τις αρχές του μη αποκλεισμού και της αναλογικότητας, λαμβάνοντας υπόψη ότι η μεγάλη πλειοψηφία των καθηκόντων της Ρυθμιστικής αρχής πρόκειται να επικεντρωθεί στην Καθολική υπηρεσία.

Η επιβολή τελών με βάση τον κύκλο εργασιών στις εταιρείες που δεν παρέχουν καθολικές υπηρεσίες δεν είναι αναλογική για τις εταιρείες αυτές, δεδομένου ότι είναι εταιρείες με μεγαλύτερα έσοδα ανά αποστολή που θα έχουν αναλογικά μικρότερη ωφέλεια από την Ρυθμιστική Αρχή γεγονός που δεν είναι σύμφωνο με τις αρχές που επιβάλλει η Ευρωπαϊκή οδηγία.

Για τους παραπάνω λόγους θεωρούμε ότι τα διοικητικά κόστη που επιμερίζονται από την Αρχή στους κατόχους γενικών Αδειών θα πρέπει να έχουν να κάνουν μόνο με τις υπηρεσίες που παρέχονται από την ρυθμιστική αρχή σε σχέση με την έκδοση της αδείας και ως εκ τούτου θα πρέπει ο υπολογισμός των

τελών να βασίζεται σε έναν αντίστοιχο τρόπο επιμερισμού που θα είναι αναλογικότερος σε σχέση με τις αντίστοιχες υπηρεσίες που παρέχονται προς τις εταιρείες αυτές από την ρυθμιστική αρχή.

2. Σχόλια επί της Δημόσιας διαβούλευσης σχετικά με «την κατάρτιση ενός κώδικα δεοντολογίας που διέπει την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών»

Άρθρο 5

Ο χρήστης / παραλήπτης: Οι ηλεκτρονικές συσκευές που χρησιμοποιούνται για την παράδοση δεμάτων δεν είναι εξοπλισμένες ώστε να δίνουν την δυνατότητα στον παραλήπτη να παραλαμβάνει με επιφύλαξη καθώς το παραπάνω δεν περιλαμβάνεται στα διεθνή πρότυπα λειτουργίας των εταιρειών του κλάδου. Η εταιρεία πάροχος των υπηρεσιών ταχυμεταφοράς συμβάλλεται με τον αποστολέα και ο παραλήπτης έχει την δυνατότητα να αποδεχθεί η να αρνηθεί την παραλαβή. Η παραλαβή με επιφύλαξη δεν έχει καμμία νομική χρησιμότητα για τον παραλήπτη αφού-σε περίπτωση οποιασδήποτε βλάβης θα πρέπει να απευθυνθεί στον αποστολέα και όχι στην εταιρεία παροχής υπηρεσιών ταχυμεταφορών. Οποιαδήποτε περαιτέρω ενέργεια θα πρέπει στην συνέχεια να αναλαμβάνεται από το -συμβαλλόμενο με την εταιρεία-μέρος που είναι ο αποστολέας. Για τους παραπάνω λόγους προτείνουμε την απαλοιφή της σχετικής διάταξης με βάση την οποία η παραλαβή με επιφύλαξη τεκμαίρεται να έχει νομική σημασία για τον παραλήπτη.

Επίδοση ταχυδρομικών αντικειμένων και διαχείριση ανεπίδοτων: ε), στ): Η διάταξη περί διαφύλαξης των ανεπίδοτων αντικειμένων για 6 μήνες είναι επιβαρυντική για τις εταιρείες παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών. Η φύλαξη ταχυδρομικών αντικειμένων για μία ορισμένη περίοδο είναι πιο ακριβή για τον αποστολέα από την επιστροφή τους στον τόπο αποστολής και για τον λόγο αυτό δεν έχει περιληφθεί στα πρότυπα λειτουργίας των εταιρειών του κλάδου. Η διαφύλαξη ταχυδρομικών αντικειμένων δεν ξεπερνά τις 7 ημέρες και η επιστροφή τους μετά το πέρας του ανωτέρου χρόνου γίνεται προς όφελος του αποστολέα. Για τον λόγο αυτό προτείνουμε να μειωθεί ο χρόνος διαφύλαξης στο διεθνές πρότυπο που είναι οι 7 εργάσιμες ημέρες.

ζ): Η απαίτηση περί δωρεάς από πλευράς των εταιρειών σε κοινωφελή ιδρύματα ή την ΕΕΤΤ θα πρέπει να παραληφθεί. Τα μη επιδοθέντα και μη επιστραφέντα ταχυδρομικά αντικείμενα δημιουργούν ένα σημαντικό όγκο επιπλέον απαιτούμενης διερεύνησης και διοικητικής εργασίας η οποία επιβαρύνει – χωρίς κανένα όφελος-την εταιρεία ταχυμεταφορών. Στο σημείο όπου μία αποστολή έχει καταστεί ανεπίδοτη και μη επιστραφείσα η εταιρεία έχει ήδη καλύψει στον αποστολέα τα σχετικά έξοδα και η διακράτηση της θα βοηθούσε την εταιρεία τουλάχιστον να καλύψει τα επιπλέον κόστη.

Άρθρο 6

α) - ε): Πιστεύουμε ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφορών θα πρέπει να παρέχονται από τις εταιρείες σε καθεστώς ελεύθερου ανταγωνισμού και όχι να διέπονται από τόσο αυστηρά προκαθορισμένους κανόνες. Θα πρέπει, κατά την άποψη μας, να υπόκειται στην διακριτική ευχέρεια των καταναλωτών να επιλέξουν μία εταιρεία με χαμηλότερα πρότυπα λειτουργίας και όχι αυτά να αποτελούν μέρος των απαιτούμενων κανόνων λειτουργίας όλων των εταιρειών.

3. Σχόλια επί της Δημόσιας διαβούλευσης σχετικά με το ‘Σχέδιο Απόφασης για τον καθορισμό των περιπτώσεων που επιβάλλεται κατ’ αποκοπή αποζημίωση για πλημμελή παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών»

Άρθρο 1

παρ. 1, 2: Μία σταθερή ελάχιστη αποζημίωση για διαφορετικά είδη αποστολών δεν αποτελεί μέρος των διεθνών πρακτικών και προτύπων λειτουργίας καθώς δεν αντικατοπτρίζει την δηλωθείσα αξία του περιεχομένου της κάθε αποστολής. Για τον λόγο αυτό θα προτείναμε να αντικατασταθεί ο όρος ελάχιστη αποζημίωση με τον όρο δηλωθείσα αξία και να παραμείνει το μέγιστο ποσό που προβλέπεται σε κάθε περίπτωση.

παρ. 7: Οι πληρωμές αποζημιώσεων όπως περιγράφονται μπορούν να βοηθήσουν στην βελτίωση των προτύπων λειτουργίας των εταιρειών του κλάδου όμως δεν αντικατοπτρίζουν απολύτως την πραγματικότητα. Θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι πολλοί διαφορετικοί εξωτερικοί παράγοντες θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε καθυστερήσεις όπως π.χ. κακή συσκευασία, διακράτηση από τελωνειακές αρχές ή και διαταραχές στην λειτουργία κάποιων βασικών υποδομών. Οι αποστολές ταχυμεταφορών αποτελούν ακριβότερη και πιο ευαίσθητη σε σχέση με τον χρόνο υπηρεσία (σε σύγκριση με την παροχή καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας) και συχνά σχετίζονται με εγγύηση επιστροφής χρημάτων (που έχουν πληρωθεί από τον συμβαλλόμενο σε σχέση με την παροχή υπηρεσιών ταχυμεταφοράς). Τα παραπάνω οδηγούν σε διεκδικήσεις από την πλευρά των πελατών μας σε κάθε περίπτωση καθυστέρησης. Οι αποζημιώσεις κατ’ αποκοπή θα δημιουργούσαν περαιτέρω γραφειοκρατική επιβάρυνση και για τον λόγο αυτό θα έπρεπε κατά την γνώμη μας να περιορισθεί στους παρόχους καθολικής υπηρεσίας.